

Zakaj smo na zbornici upravičeno trmasti?

Gospodarska rast, nove tuje neposredne investicije, premikanje na področju velikih infrastrukturnih sprememb, uvajanje vajeniškega sistema, podpora razvojnim projektom so dosežki, na katere smo lahko ponosni. In z optimizmom zremo v prihodnost!

Mogoče bi tu moral namesto klicaja postaviti vprašaj. Čeprav so razmere v gospodarstvu ugodne - precejšen del ima zelo sladko težavo, kako pravočasno dobaviti vse naročeno - tudi domača potrošnja se dviguje, podjetja so v veliki meri razdolžena, banke pa polne denarja, v gospodarstvu še vedno prevladuje previdnost. Marsikje tudi zaskrbljenost.

Globalne razmere so na izjemnem prepihu, odpirajo se nova področja zaostrovanja, ki lahko napovedujejo nove trgovinske vojne. Predvsem prevladuje občutek, da razmer nihče več ne obvladuje, ne velesile ne razviti in še najmanj EU. Žal pri nas ni nič drugače.

Ob vsem ponosu na gospodarsko okrevanje, ki smo ga izpeljali v preteklih letih, smo povsem upravičeno zaskrbljeni. Ker smo slabosti našega sistema oz. okolja pometli pod preprogo. Neučinkovitost javnega sektorja, davčna zakonodaja, delovnoppravna zakonodaja, vodenje institucij, javna naročila – vse to ni več razvojna prioriteta, saj nam naj bi šlo dovolj dobro, da v ta kislja jabolka ni treba zagristi. Še več.

Z različnimi bonbončki, ki napovedujejo dolgo predvolilno obdobje, vlada hiti obdarovati potencialne volivce. Rast plač v javnem sektorju, še posebej v zdravstvu, 2. januar, usklajevanje pokojnin in dvig minimalne plače niso le v funkciji darila, temveč tudi v funkciji utrjevanja zavesti, da nam gre dobro in da je čas, da pri tem vsi nekaj participiramo.

Vse skupaj bo davkoplačevalce stalo prek 470 milijonov evrov, in to v razmerah, ko imamo na eni strani nadpovprečno visoke davčne obremenitve (no, relativno gledano glede na to, s kom se primerjamo – ali z najbolj razvitimi državami EU ali pa z višegrajsko skupino) in se na drugi strani še vedno zadolžujemo za tekoče poslovanje države. In ko namenjamo vse manjši del javnih sredstev za razvoj, novo infrastrukturo oziroma obnovo obstoječe.

Na zbornici smo trmasti in ne glede na zunanji lesk trenutnih rezultatov opozarjamo, da ni vse zlato, kar se sveti. Če lahko še razumem (?), da politiki v skrbi za kratkoročne volilne simpatije odlagajo reforme in spremembe, ki bi lahko vznejevoljile del volilnega aparata, pa sem ogorčen nad nekaterimi profesorji ekonomije, ki razlagajo, kako so višje plače javnega sektorja (financirane s previsokimi davki in zadolževanjem države) spodbuda za gospodarsko rast in da ne rabimo delovnih mest v Revozu, ker naj to pa počnejo kar v Vietnamu (Tajnikar, MMC, januar 2017). Če pustimo ob strani, da v resnih gospodarskih krogih Tajnikarjevo mnenje nima nobene teže, pa nas mora skrbeti razširjenost ocene, da sredstva za javni sektor rastejo v bankomatih.

Za gospodarstvo je nujno, da deluje v predvidljivih in stabilnih pogojih poslovanja. A če je stabilnost posledica vsečnega kompromisa, v katerem je (ponovno) prioriteta socialna stabilnost, ne pa razvoj, potem moramo sprožiti alarm. In igrati je treba do zadnje sekunde. [gg](#)

Če pustimo ob strani, da v resnih gospodarskih krogih Tajnikarjevo mnenje nima nobene teže, pa nas mora skrbeti razširjenost ocene, da sredstva za javni sektor rastejo v bankomatih.

Samo Hribar Milič
Generalni direktor GZS

Foto: Barbara Reya